

Komandi partur:

Komandi fríggjadag verður fyrsti partur av frásøgn av Kirkju.

Tyrlupallurin hevur gjørt tað munandi meira liviligt í Fugloy

seldur á uppboði. Teir kundu kosta nokk so fitt. Magin varð nýttur til kík, eins og kálvar eisini vórðu nýttir til hetta endamál. Hetta var áðrenn boyur vóru komnar.

Eg havi tvær ferðir verið í grind í Viðvík. Fyrru ferðina kom kortini einki burtur úr. Veðrið øtlaði, og vit máttu seta upp á Kirkju.

Eina aðru ferð vit fóru í grind í Viðvík var lágættarbrim í Hattarvík. Vit fóru so yvir til Kirkju og læntu bát har. Hetta tók sína tíð, og vit vóru ov seinir til drápið. Hetta var ein lítill grind, men vit fingi tó eitt sindur av grind heim við okkum.

Jarðarmóður í Fugloy

Læknahjálpi kundi vera sera avsiðis. Stóð á mátti læknabátur koma úr Klaksvík, men tað tók sín hálvan triðja tíma at sigla úr Klaksvík til Fugloyar. Men jarðarmóður var fast á oynni. Seinni gjørdist tað vanligt, at barnakonurnar fóru til Klaksvíkar at eiga. Har eru øll okkara børn fødd.

Jarðarmóðirin æt Inga Maria Olsen f. 1888, ættað úr Svínøi. Hon búði á Kirkju og var jarðarmóður í Fugloy í 50 ár. Hon var gift við Martinus Rasmussen.

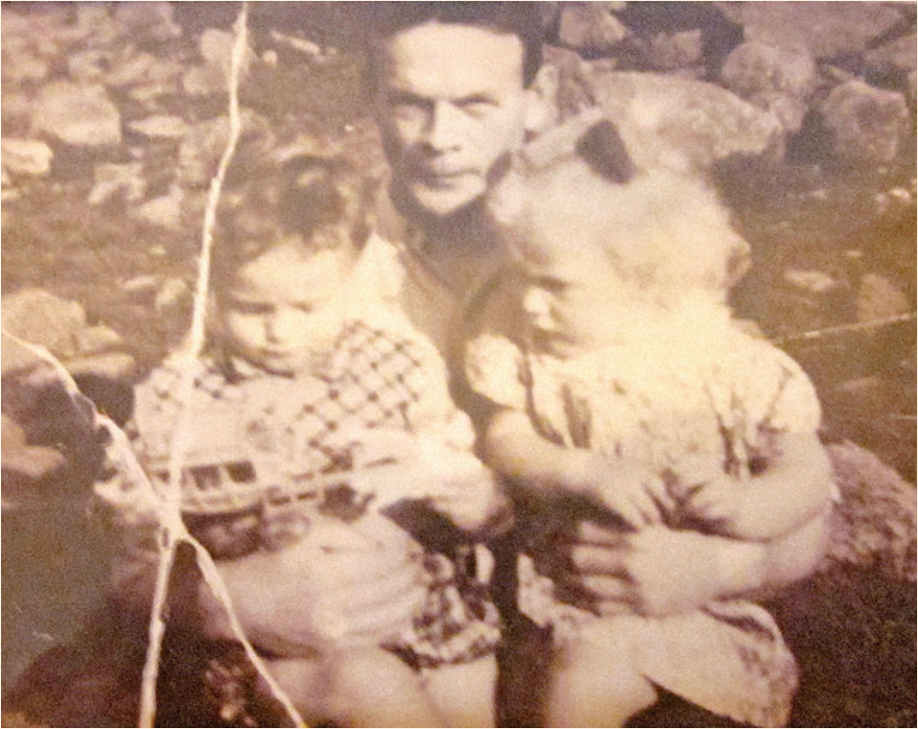
Undan telefonini vórðu grindaboð glaðað av Svínøynni. Staðið, har teir glaðaðu, vísti, hvar grindin var. Telefonin kom fyrr til Svínøiar enn til Fugloyar. Var nakað átrokandi varð róð til Svínøiar at ringja! Tað gjørdi kirkjumenn eisini.

Konfirmeraður og so...

Eg bleiv so konfirmeraður í Klaksvík í 1938, har eg eisini gekk til. Hetta tók 14 dagar. Prestur var tann kendi N.J. Rasmussen. Vit vóru seks konfirmentar úr Fugloy, fimm gentur og ein drongur. Tá var einki meira gjørt burtur úr konfirmationina, soleiðis sum gjørt verður í dag. Tað ráddi bara um at sleppa sær út aftur til Fugloyar sum skjótast mánamorgun.

Eg búði á Stongunum hjá mostur míni, Margrethu, sum var gift við Aksel hjá Húsa Póli, kendur frá Lítlubeding saman við beiggjanum Poul.

Poul átti bil. Hetta var ógvuliga forkunnugt, tí tá vóru ikki meira enn einir fimm bilar í

Símun situr undir tvíburunum Sjúrði og Kertin

Klaksvík. So eg slapp onkran biltúr, hetta var sera spennandi. Kona Poul var Hanna, ættað úr Norðragøtu.

Tá eg so var konfirmeraður var at taka hond í øllum heimaarbeiði í bygdini. Tað var nógv at taka hond í sum hoygging, velting og torv. Men so var eisini at fara í bát. Men í 1943, tá eg var 19 ár, fór eg til skips. Hetta var við tí fyrsta Skálaberg, har tann gamli Mortan í Hvannasundi var skipari. Hann var góður at vera við. Poul Juel í Grótinum var maskinmeistari. Tá merkti man ikki so nógv kríggið, sum tað hevði verið fyrru árin.

Vit vóru á ísfiskaveiðu undir Íslandi. Tað var ikki so nógvur toskur at fáa, tað var mest upsi. Roynt var eisini at fáa flatfisk. Hesin gav góðan prís í Bretlandi. Manningin mundi vera einir 20.

Tann 23. mars 1944 hendi ein syrgilig vanlukka við Skálabergi. Hetta var túrin aftaná, at eg var við. Teir fingi eina fylling, og Tummas Hansen úr Leynum var raktur av snodlulínini, fór á sjógv og fekst ikki aftur.

Símun hevur nógvar myndir av sínum á sambylinum á Heygnum, har hann býr. Her er tað abbasonurin Hallstein, sum hevur medvirkað til hesa frásøgn, saman við síni Sáru

Veidda við snaru var nokk so vanlig

Símun Gullaksen. Hann eigur 23 abbbabørn og 25 langabbabørn

Tað leikaði meira á í teimum stóru plássunum, og nógv fólk rýmdi út á bygd, har tað var tryggari. Tað komu eisini fleiri út til okkara, enntá úr Sørvági.

Jólaskipið í 1941 vistu vit um, um vit sóu tað ikki, tað var afturundir bygdini. Minnst bara dagin eftir, at hann lækkaði, og tá sóust rekar inni á víkini. Men Hattarvík er ikki rekapláss, so einki kom á land.

Ættin

So giftist eg í 1949 við Olgu. Eg var 25, og hon var 23 ár. Hon doyði í 1994.

Olga var úr Svínøi, men hon var nógv úti í Hattarvík hjá ommu síni í Útistovu beint við hjá okkum, so tað var ikki so langt at fara. Tað var annars nokk so nógv samband millum Fugloy og Svínøi. Tað vóru eisini fleiri giftur millum oyggjarnar. Tað var lætt at koma ímillum við báti.

Mamma mammu var Malene Clemine úr Útistovu í Hattarvík, og pápin var Johannes Sivert Petersen. Tey búðu fyrstu árin í Hattarvík, har tey elstu børnini vóru fødd, men tey fluttu so til Svínøiar.

Olga áttu 10 systkin, tey vóru Hans Elias f. 1925, Fridolga Jørgina f. 1927, Jákup f. 1929, Karsten Engelbrecht f. 1931, Peter Michael f. 1933, Jørmund f. 1935, Herluf f. 1926, Sigga Christina f. 1938, Mary f. 1942, Ásly Jensa f. 1942.

Míni systkin vóru Johan Jacob f. 1925, Mourentius Rensustein f. 1926, Algot f. 1927, Leon f. 1929, Frida Malena f. 1930 og Gilbert f. 1937.

Mamma doyði í 1951 og beiggin, Gilbert, datt oman sama ár.

Hann var farin í Skorðarnar at fleyga. Her datt hann oman. Kamar Klein, sum fyrri kortum er deyður, var saman við honum. Hann plagdi onkuntíð at greiða frá hesi hending, tá hann hevði orðið í Betesda. Líkið kom ikki aftur. Gilbert gjørdist bert 14 ár, so hetta var sárt.

Tøkk til Símun

Hetta var so endin á hesi frásøgnini hjá Símun. Vit takka honum so miriliga fyrri hetta íkastið hann hevur latið til at lýsa sína heimbygd og oyggj, sum er ein perla í Føroyum.